

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2014. október 19.
(vasárnap)**

Horváth Géza

A HÁLA JELEI

Lekció: Zsolt 100.

Alapige: Lukács 8,1-3

Jézus ezután városról városra és faluról falura járt, és hirdette az Isten országának evangéliumát. Vele volt a tizenkettő és néhány asszony, akiket gonosz lelkektől szabadított meg, és betegségekből gyógyított meg: Mária, akit Magdalainak neveztek, akiből hét ördög ment ki, Johanna, Kuzának, Heródes egyik főemberének felesége, és Zsuzsánna, de sok más asszony is, akik szolgáltak neki vagyonukból.

Imádkozzunk!

Örökkévaló Istenünk, Édesatyánk Jézus Krisztusban, köszönjük, hogy vannak nekünk kegyes indulataink is, amelyben megvallhatjuk, hogy kié az életünk.

Segíts arra bennünket, hogy ne csak azt valljuk, kié az életünk, hanem azt is tudjuk, miért az övé az életünk.

Áldunk ennek a szép éneknek (201,1-2) minden soráért, amelyben megvallotta az énekíró is, hogy az Úr Jézus Krisztusnak a tulajdona vagyok, mert az ördög terhes fogságából híven feloldozott, a bűnnek kemény igájából szabadságra hozott.

Urunk, látod, hogy ki a tied, hiszen meg van írva, hogy ismered a tieidet. Köszönjük, hogy gyűjtöd még a te népedet, és áldunk, hogy néped készséggel siet is a sereggyűjtés napján.

Mozdíts ki bennünket, örökkévaló szeretettel szerető Urunk, halott állapotunkból, megkeményedésünkől, öngazságunkból, vakságunkból. Hadd mondjuk együtt ezen az istentiszteleten is: szabadításodra várunk, Urunk.

Köszönjük, hogy Jézus Krisztusban hozzánk lehajoltál, a mi drága Megváltónkban. Köszönjük, hogy rajta keresztül könnyörültél rajtunk, és éppen ezért Ő általa mehetünk hozzád is, nincs más út hozzád, nincs más út a mennybe, az üdvösségbe, mert Jézus Krisztus az út, az igazság és az élet.

Hálás a szívünk és ujjong a lelkünk, ha már rátaláltunk erre az útra, és kérünk, könyörülj, hogy aki kiáltani akar ma, az meglássa ennek az útnak a kezdetét, a szoros kaput, amelyen keresztül mehet, és meglássa a keskeny utat, amelyen kevesen járnak ugyan, de az életre visz.

Kérünk, ezen az istentisztelten is tégy bennünket igehallgatókból gyülekezetté, tedd igédet üzenetté, Szentlelked által csendesítsd el szívünkben a bűt, örömet, vágyat, hogy semmi ne akadályozzon, semmi ne gátoljon abban, hogy rád figyeljünk.

Ámen.

Igehirdetés

A bibliaolvasó vezérfonalunk beosztása szerint tegnap olvastuk ezt a néhány verset a Lukács evangéliuma 8. fejezetéből. Amikor elolvastam ezeket a verseket, arra gondoltam, hogy tulajdonképpen nem sokat ír ezekről a követőkről a Szentírás. Jézussal együtt mennek az országúton faluról falura városról városra a tanítványok. És itt azt olvassuk, hogy asszonyok is voltak, akik Jézussal tartottak. Ezek közül hármat név szerint is megemlít Lukács: a Magdalai Máriát, Johannát, Heródes egyik főemberének a feleségét és Zsuzsannát. Végül azt mondja, hogy sok asszony még, akik a vagyonukból szolgáltak Jézus Krisztusnak.

Ebből a három versből nem sokat tudunk meg az asszonyokról, akik Jézus mellett voltak, de a Bibliának soha nem az a célja, hogy sokat mondjon valamiről, valakiről, hanem a Szentírás célja mindig az, hogy a lényegyet mondja el, azt a fontosat, amelyek a mi tanulságunkra írtak meg. Hiszen az az ige minden igére vonatkozik, hogy amelyek megírtak, azok a mi tanulságunkra írtak meg. Ezért ne csodálkozzunk azon, ha sokszor a Biblia nem ír részleteket, amikor mi nagyon kíváncsiak lennénk. Amit a Szentírás leír, az a fontos, az a lényeges, és higgyük el, hogy az nekünk elég az üdvösségre, a megtartásra.

Ebből az igéből azt látjuk, hogy ezekről az asszonyokról valami igazán fontosat, valami lényeges dolgot tudunk meg. Érdekes, hogy a Szentírás nem sokat foglalkozik társadalmi helyzetükkel, magánéletükkel. Ez az eset egy mai hetilapba, színes újságba nem kerülhetne bele, hogy lám, milyen érdekes. Viszont a Szentírásba három dolog belekerült ezekről a kedves asszonyokról, mégpedig az: Jézus Krisztus megszabadította őket, vele járták a missziói területet, és szolgáltak neki a vagyonukból. Átélték a szabadítást, Jézus Krisztus magához vonta őket, ott voltak az Ő közösségében, és eközben szolgáltak is azzal, amijük volt.

Ha lehet valamilyen szép összefoglalása egy emberi életnek, akkor ez lehet az. Ettől nem is kell túl sokkal több, nem is kell nagyon más.

Érdekesek, és jó lenne, ha a gondolatainkat ma felülvizsgálánánk, hogy szerintünk az ember életében mi fontos? Mik azok a nagy kérdések, amelyekkel foglalkozni szoktunk? Hogyan ítéljük meg magunkat, hogyan látjuk egy másik embernek, akár még egy családtagunknak az életét is? Sok mindent el lehet mondani, de jó lenne, ha épp ezt mondaná el rólunk az Úr. Ezt a három dolgot: meg van szabadítva, a velem való közösségben él, és szolgál nekem. Tudniillik ez a három dolog az örökkévalóságban is meglesz. Ezt a három dolgot az ember

viszi magával. Tudjuk, hogy mindent itt hagyunk ezen a földön. Úgy jöttünk erre a világra, hogy semmit nem hoztunk, és világos, hogy ki sem vihetünk semmit.

A hívó ember mégis ezt a három dolgot viszi, hiszen a mennyben ez a három dolog is fontos lesz, mert látjuk az Úr Jézus Krisztust, látjuk az Ő kezein a szögek helyeit. Úgy fogjuk Őt dicsőíteni, mint megöletett Bárányt. Így adunk neki tisztességet, erőt, hatalmat, áldást. A Mózes és a Bárány énekét fogják ott énekelni, akik ott vannak, akik ott leszünk. És hogy vele leszünk, az is megmarad, mert aki itt a földön Jézussal járt és benne hitt, az majd odaát vígan lépked színarany utcákon át és hallja az angyalok dicséretét. Isten igéjének a nagy tanítása az: mindenkor az Úrral leszünk.

Milyen szép hitvallás, hogy az Úr elragadja majd az övéit, vagy feltámadnak azok, akik már akkor meghaltak az Úrban, és mindenkor az Úrral leszünk, és szolgálni is fogunk. Csak ott nem a vagyionunkból. Ez lesz egy kicsit más, mert ott már pénzre nem lesz szükség. Az van a Jelenések könyvében: és az Ő szolgálói szolgálnak neki. Ahogy az angyalok is szolgáló lelkek a mennyben, úgy a megváltottak serege is szolgálni fog az Úrnak. Nem úgy, mint itt a földön, hogy Jézus Krisztusnak szállást kellett adni, ebédet főzhetek, vacsoráról vagy reggeliről gondoskodni, vagy valami ruháról esetleg – ott már teljesen másképpen, de a mi szolgálatunk ki fog merülni abban, hogy szemléljük Istennek nagyságos, dicsőséges voltát, és örülünk annak, hogy ott leszünk kegyelemből, a Bárány vérének érdeméért.

Azt is el kell mondjam, hogy ennek az igének a tanítása és tanúsága szerint ez a földön elkezdődik. Ha valaki a földi életben ezt a három dolgot el tudja mondani magáról, ennek örökkévaló kihatása van. Örökkévaló perspektívája van annak, aki ezt a három dolgot már a földön el tudja mondani. Annak az életében az örök élet itt a földön megkezdődik. Ennek a három dolognak örül, ezt a három dolgot teszi, ez szabja meg az életét, gondolkozását, az értékrendjét, a hozzáállását, az időbeosztását, a család fenntartását, a gyermeknevelést. Mert ha ez nem szabja meg, akkor kétséges, hogy kihez tartozom.

A Szentírásnak a legnagyobb kérdése nem az, hogy ki az ember, hanem az, hogy kié az ember. Ezért énekeltük: én az Úr Jézus Krisztusnak tulajdona vagyok. A másodikban azt, hogy miért vagyok az Ú tulajdona? Azért, mert annak születtem? Mert engem megkereszteltek? Járok a templomba? Valamilyen vallásos szokásoknak, szertartásoknak eleget teszek? Szó sincs róla! A Szentírás azt mondja: azok az Ő tulajdonai, akiket megváltott. „Ne félj, mert megváltottalak, neved szólítottalak téged, az enyém vagy.”

Itt az a nagy kérdés: vajon te hallottad-e már valamikor az életedben ezt a mondatot: ne félj! Mert van egy csomó félelmed, elmúlástól, haláltól, öregedéstől, rossz szomszédától, krízisektől, helyzetektől, de ne félj! Megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy!

Én ebben látom ennek az igének a gyönyörűségét, hogy akik Jézus Krisztussal vannak: tanítványok, meg asszonyok. Nem mondja a Szentírás, hányan voltak. Név szerint megemlíti hármat, de a többiek maradnak a névtelenségben. De nem is az a lényeg, hogy mi tudjuk, ki volt Jézus mellett, az a lényeg, hogy

A HÁLA JELEI

Jézus tudja, hogy ők e földi létben követték Mesterüket, a Megváltójukat. Ezt azért tehették, mert megértették, hogy megváltotta őket, azt a szót, amit Jézus hirdetett. Aki nem értette, az nem követte.

Van itt egyféle rendeződés. A földi létben mi rendeződünk. Ahogy valaki megy az autópályán Győr vagy Balaton felé. Egy darabig a két autópálya együtt megy, és ki van írva M1, M7. Aztán ott a tábla: sorolj be, mert két sáv erre megy, két sáv arra megy. És akkor az autók elkezdenek besorolni. Aki Balaton felé akar menni, soroljon balra, aki meg Győr felé akar menni, annak jobbra kell besorolni. És jön egy pont, amikor a kettő elválik egymástól, de tulajdonképpen előtte már ezer méterekkel jó, ha az ember besorol, s nem az utolsó percben kell átvágni. Át lehet az utolsó pillanatban is. A Szentírás tud olyan történetről, amikor valaki az utolsó pillanatban „sorolt” át. A Golgotán az a lator. Bár mondhatnánk, hogy az élete első alkalmán átsorolt, mihelyt Jézussal találkozott. Lehet úgy is mondani: az élete utolsó pillanatában, de lehet úgy is, hogy az első alkalommal, amikor Jézust látta, hallotta, már felfakadt a szívében: Uram, szeretnék besorolni abba sávba, amelyik a mennybe visz, aminek a végcélja a menny.

Összefoglalva: akik Jézus Krisztus mellett voltak, amikor hirdette Isten országát, ment faluról falura, városról városra, mert azért jött, hogy megkeresse és megmentse, ami elveszett. És prédikálta, maga az Isten Fia. Utána majd követői fogják hirdetni, majd az apostolokat, a tanítványokat állítja be abba a sorba, hogy hirdessétek, de most Ő maga hirdeti. Azt hirdette, hogy elközelített az Isten országa, térjete meg és higgyetek az evangéliumban. Ez azt jelentette: higgyétek el, hogy e földi létben be kell sorolni, hogy hova tartok, merre megyek. És csodálatos, hogy a Szentírás szerint ennek van lehetősége, hogy meg lehet ragadnunk a kegyelmet, és lehet Jézus Krisztust követnünk.

Három dolgról szólok röviden, hiszen három dolgot olvasunk róluk, amikor a világ országútján halad Jézus Krisztus, prédikálva az Isten országát, mellette halad a misszió, a diakónia, a tanítványok segítenek az ige hirdetésében, az asszonyok pedig szolgálnak. Három dolgról lesz szó. Ezeket az asszonyokat Jézus Krisztus megszabadította. Ennek kapcsán hála fakadt fel a szívükben, ezért követték Őt, és megértették, hogyan kövessék Jézus Krisztust, vagyis vagyonukból szolgáltak neki. Jézus Krisztus nem azt kérte, hogy adják oda a vagyonukat. Ezzel kapcsolatban néhány dolgot hadd mondjak el.

Az első, hogy az ember semmire nem képes addig, míg Jézus Krisztustól szabadulást és szabadítást nem kap. Nem is érdemes elküldeni, nem is érdemes elmennie addig, míg valaki át nem élte, hogy mi a szolgálatának az alapja: Jézus Krisztus szabadítása. Jézust így mutatta be az angyal: Nevezd nevét Jézusnak, mert Ő szabadítja meg népét annak bűneiből. Jézus Krisztus úgy jött erre a földre, mint Szabadító. Sokan mást szerettek volna, inkább egy csodadoktort, inkább egy tanítót, és Ő mégis azt mondja: Szabadító, Megváltó, Üdvözítő. Mind benne van e szóban, amikor valljuk azt, hogy a mi Urunk, Jézus, Szabadító. Ez azt jelenti: nincs más Szabadító. Az embernek nincs más reménysége, nem várhat sehonnan más megoldást, csak Jézustól.

Azt mondja az Írás: „Nem adatott az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk.” Nincs üdvösség senki másban. A megváltás kizárólagos. Ezért jött Jézus. Az a csodálatos, hogy jött valaki, aki ezt végbeviszi. És Isten adott elénk egy eszközt, amely által üdvözülünk. Nemcsak az üdvösséget készítette el Isten, hanem azt az eszközt is, amely által üdvösségre jutsz. Ezt is odaadja az embernek, a hívőnek, amellyel megragadhatom a kegyelmet, és amelyben felragyog nekem a Krisztus.

Ezért kellett hirdetni Isten országának evangéliumát, mert azok róla tesznek bizonyosságot. Megmondta az Úr Jézus: kutadjátok az Írásokat, mert azt hiszitek, hogy abban van az örök életetek, de azok rólam tesznek bizonyosságot. Azt mondja Mózesről: Ő rólam írt. Mai modern bibliakritikusok: ó, nem Mózes írta azt a könyvet. Jobban tudják, mint Jézus, hogy ki írta Mózes könyvét. Jézus azt mondta: Mózes rólam írt. Rólam tesznek bizonyosságot.

Ma lássuk azt, hogy akik követik Jézust, ezt értették meg: Ki Ő. Ki ez? — kérdik a tanítványok —, hogy mind a tenger, mind a szelek engednek neki. Aki az én életemet, azt a nyomorult életet, azt a sárban és porban fekvő életet kiemelte.

Itt a környékünkön lomtalanítás volt. Valamelyik nap késő este jöttem haza szolgálatból, és ebben az időben nagy mozgás volt az utcán, mert mindenki kereste, kutatta itt, hogy mit lehet elvinni, mi használható. Turkáltak a szemétben. És az jutott eszembe: Úr Jézus Krisztus, hálát adok neked, hogy te is így kerestél, minden szemétkupacot megnéztél, beletúrtál, nem szégyelltél belenyúlni azért, hogy kivegyél, megtisztíts, újjá, használhatóvá tegyél, eszközzé tegyél. Csoda, ha ezek követik Jézust?

Sokszor azt gondoljuk, hogy a vallás csak annyi, hogy lagymatag módon, ide-oda néha teszünk valamit, néha elmegyek. Járunk mi templomba — mondják sokan. Mikor? — kérdezem. Karácsony másnap, húsvét másnap — mondják. Csak nem kell túlzásba vinni — mondják. A vallás sem jó, ha túlzásba viszik.

Jézus Krisztus olyanokat keres, akik ilyen túlzásokban élnek csak. Nem azt vallják, hogy valamit adok Jézusnak, hanem azt vallják: „Ami vagyok és mind, ami az enyém, tartsd a kezedben, igazi helyén.” — Gyerekek szokták ezt énekelni. Kié vagy? Ezek az asszonyok semmi mást nem tesznek, csak azt vallják, hogy Jézusé vagyok. És ezt nemcsak mondják, hanem ezt teszik is.

Sokszor az a bajunk, hogy csak mondjuk. „Mi mondjuk, hogy miénk vagy, te vagy a név, a jel, ó szégyen, hogy te légy az, akinek várni kell.” — Hogy mondjuk, abban nincs baj, de ezek az asszonyok, akik Jézus Krisztust követik, nemcsak mondják, hanem teszik is.

Akik János levelének magyarázatát hallgatták a nyáron, azok tudják, hogy így foglaltuk össze az üzenetét: hidd és tedd. A hitből fakadjon, hogy tedd. Az, hogy teszed, utaljon vissza a hitedre. — Egyszerű a képlet.

Ezek az asszonyok, akikről sok mindent nem tudunk meg, talán még Magdalai Máriáról a legtöbbit, mert őt látjuk a feltámadás után is. Jézus nagy mélységből hozta ki, bizonyára ezért jobban szerette, mint más, neki sok bűne bocsátatott meg. Ezt most a Szentírás így fejezi ki: belőle hét ördögöt űzött ki. Ő

jobban volt megkötözve, mint az, aki ugyanúgy meg volt kötözve, és ugyanúgy tehetetlen volt, csak éppen nem annyi kötéllel. Ha meg van kötve, akkor az mindegy. Rafiával (amivel valamikor a szőlőt kötözték) is úgy meg lehet kötni valakit, mint nagy, hatalmas láncokkal.

Az a lényeg: mindenkinek szabadításra volt szüksége. Ezzel kezdődött életünkben az új nap. Amikor elénekelhették volna, ha tudták volna ezt az éneket: Elmúlt az éj, felkelt a nap. — Ezeknek az asszonyoknak felkelt a nap.

A másikról annyit tudunk meg, hogy kinek a felesége, és ebből következtethetünk, hogy valószínűleg előkelő asszony, gazdag asszony. Ez a Johanna, Kuza felesége feladja luxus körülményeit, mert valószínűleg így lakhatott, és megy Jézussal az országúton, prédikálva Isten országát. Nem tudom, a férje mit szólt hozzá, ezt a Szentírás nem írja. Elengedte szívesen, vagy még küldte is. Ha nem volt hívő, akkor bolondnak tartotta.

Zsuzsannáról pedig szinte semmit nem tudunk, és arról a sok más asszonyról sem. Ha nem tudunk róla, nem azt jelenti, hogy az Úr sem tud, hiszen az Úrról az van megírva: név szerint ismerlek titeket. Tud a sok más asszonyról is, mert azt mondta: a ti nevetek fel van írva az Élet könyvébe.

Szép összefoglalását látjuk a Lukács 1,74-75-ben a hívő életnek: „hogy ellenségeink kezéből megszabadulva, félelem nélkül szolgáljunk neki, szentségben és igazságban, őelötte életünk minden napján.” — teljes szabadítást kaptak.

És hadd hirdessem azt a két másik dolgot, hogy vele voltak és szolgálták, mert ez azt jelenti, hogy amikor Jézus Krisztus valakit megszabadít, akkor nemcsak valamiből szabadítja meg, hanem valamire szabadítja fel. Őket megszabadította a bűneiktől, betegségektől is, és felszabadította Jézus arra, hogy követni tudják, és vagyonukból szolgáljanak neki.

A Biblia szerint Jézus Krisztusnak a szabadítása soha nemcsak abból áll, hogy megszabadít a bűntől, a kárhozattól. Jézus szabadításának mindig két része van: megszabadít a legfőbb rossztól, és felszabadít a legfőbb jóra: a vele való közösségre. Az ember nem lehet semleges.

A polgármesterek indulhattak úgy a múlt héten: „független” (nagyrésztük nem független). — Tudd meg, hogy te nem tudod a személyi kartonodra írni: független. Ilyen nincs. Amikor Jézusnak valakik dicsekedtek, hogy Ábrahám-tól vagyunk, ő a mi atyánk, azt mondja nekik Jézus: ti az ördögatyától valók vagytok. Nem ujjongott az, akinek ezt kellett hallani. Nincs független ember. Nincs olyan, hogy senkié vagyok, a senki földjén állok. Úgy tudom, hogy ez az egész világ is fel van osztva, hogy mi, hova tartozik. Nincs olyan kis sziget, víz, terület, amit fel ne osztottak volna. Ez ezé az országé, itt a határ... Ennek meg annak van halászati joga. Olyan nincs, hogy semleges, senki szigete.

A te szíved is ilyen. Nem igaz, hogy senki földje, mert valakihez tartozol. Boldog az az ember, aki azt tudja mondani: Jézusé vagyok. Még nem is azt kell mondani, hogy milyen felekezethez tartozom, hanem azt: Jézusé vagyok. Az életnek a legfőbb irányultsága és legfőbb ajándéka, hogy nem a magamé vagyok. Pál a Római levélben foglalkozik ezzel. Szépen elmondja, és azt mondja önmagára nézve is, meg a Rómában élő hívőkre nézve is, hogy akár élünk, akár

meghalunk, az Úréi vagyunk. Világos, nyílt: az Úré vagyok. Itt is, meg odaát is. Jó lenne, ha ma ki tudnád mondani: az Úré vagyok.

Végül arra is figyeljünk, hogy ezek az asszonyok nemcsak követték Jézust, hanem vállalták is Őt.

Sokszor belegondolok abba, hogy ez a néhány asszony, és Johanna, akiről tudjuk, hogy előkelő, a vagyonukból szolgáltak neki. Abban az időben kevesen voltak, akik elmondhatták: vagyonom van. Ha csak Johannát nézzük: micsoda nagy bizonyágtétel ez, hogy Jézus mellett van. Nem kellett neki megszólalni. Isten nem reá bízta az evangelizációt, nem ő hirdette Isten országát, de azzal hirdette Isten országát, hogy Jézus mellett megy.

A 70-es években, amikor még gyerek voltam, olyan nagy dolog volt a falun, ahol felnőttem, mikor valakit, akinek magas beosztása volt, Jézus Krisztus mellett láttak. Láttuk a gyülekezetben, a templomban, mert abban az időben ez nem volt egyszerű, nem volt sokszor következmények nélküli. Ez maga volt a bizonyágtétel.

Van, amikor nem kell megszólalni. „Szolgáltak neki.” Nem úgy, hogy kiálltak és evangelizáltak, hanem szolgáltak a vagyonukból. Mert ez a tanítása az igének, hogy aki Jézusé, annak mindene Jézusé kell, hogy legyen. „Ami vagyok, és mind, ami az enyém, tartsd a kezében igazi helyén.” Akkor mindenem az Úré. Mert a szentek egysége (amit sokan félreértenek), azt is jelenti, hogy Jézus Krisztus vállalja velem a közösséget, és mivel Ő mindent odaadott nekem, ezért nekem is mindent neki kell adni, mert Jézus semmit nem tartott meg magának.

Az atya azt mondja: „fiam, mindenem a tied.” És ez igaz. Istennek nincs egy ajándéka sem, amit Ő magának megtartott volna. Ő kiosztotta ajándékait. Mindenkire a ráeső részt. Akkor én mire vagyok köteles? Arra, hogy én is mindent adjak.

Rejtő Mária néni írt egy kedves éneket. Akik ismerték, tudták, hogy valóban így volt. A bevádolt sáfár kezdetű énekben az van: „Időd, erőd és minden javad Fektesd be érte, csak nyerj lelkeket: Gyümölcsöt hoz, hogy ő megmentett.”

Azt mondja nekünk az Úr: a megváltás indítson bennünket hálára. Egész életem sem lesz elég, zengnem az Ő dicséretét. A hálaének, mit Lelke fakasztott, adja meg az Úr, hogy soha nem haljon el ajkadon. Éld át a szabadítást, mert ha a Fiú megszabadít, valósággal szabad vagy, és szabadítson fel mindannyiunkat hálas, odaszánt életre, hogy mi Jézus Krisztustól elválaszthatatlanok legyünk.

Énekeljük a 201,6 dicséretet.

Uram, taníts gyarló életemnek
Nagy bűnös voltára,
Ó vezess én árva fejemnek
Szabadítójára:
Magamat néki hadd adhassam
Lelki ajánlással,
Drága jóvoltát felválthassam
Méltó hál'adással.

Imádkozzunk!

Hadd legyen igaz az életünkre, Urunk, ez az ének, hogy drága jóvoltodat felválthassuk méltó hálaadással. Mert ilyen nagy szabadításhoz méltó, hogy nagy hála ragasztassék. Méltó, hogy nagy választ adjunk.

Bocsásd meg, Urunk, azt az időt, amikor nem vettük komolyan, hogy mit teszünk mi teérted. Hogyan, miképp szolgálunk. Miután megláttuk, hogy te mit tettél értünk, miért jöttél, azért, hogy életedet add váltságul sokakért. Nem azért, hogy neked szolgáljanak, hanem, hogy te szolgálj.

Hadd áldjunk szolgáló életedért, kereszthalálodért, feltámadásodért. Azért, hogy az Atya jobbján vagy, és onnan is igazgatod népedet, véren megváltott örökségedet.

Köszönjük, hogy felhozod napodat jókra és gonoszokra egyaránt, és kegyelmi időt adsz nekünk, amikor „besorolhatunk”. Vágyakozhatunk arra a célra, amelyet te tűzöl elénk, és amely nem bizonytalan, hanem egészen bizonyos, hiszen te mondtad: A keskeny út végén te vársz majd bennünket. Ezért végy ki minden hamis megváltást a szívünkből, hogy senkinek érdemében és senkiben ne bízzunk, mert egyedül te adtad drága szent életedet.

Taníts bennünket szolgáló életre, szabadíts meg mindentől, ami kötöz, ami újból megkötözni akar bennünket, és engedd, hogy hálánk látszódjon meg mindennapjainkon, az örömben arcunkon, a szolgálatban, szeretteink között, akkor is, ha betegségek, bajok vesznek körül, ha gyászt kell hordoznunk. A te kegyelmed jobb és több az életnél. Ezért áldunk téged, Urunk.

Kérünk, hallgasd meg imádságainkat, amelyeket csendben mondunk most előtted és neked.

Ámen.